

Panium - Nummer Tien

De opkomst en ondergang van naties: de verzegeling van de 144.000 en de verborgen profetische geschiedenis van Daniël 11:10–16

Jeff Pippenger
2025-04-16

Het thema in vers elf en twaalf is de opkomst en ondergang van de koning van het zuiden, evenals de uiteindelijke opkomst en ondergang van de Verenigde Staten, vertegenwoordigd in de laatste president in vers twee, evenals de laatste aardse vertegenwoordiger van de macht van de draak; de uiteindelijke opkomst en ondergang van de Verenigde Naties, weergegeven in vers drie en vier. Vers vijf tot en met negen vertegenwoordigen de geschiedenis van de pauselijke macht van 538 tot 1798. 538 markeert de bekrachtiging van de pauselijke macht, 1798 markeert de dodelijke wond van het pausdom, en daarom vertegenwoordigen vers vijf tot en met negen de uiteindelijke opkomst en ondergang van het beest. Vers tien markeert 1989 als de val van de koning van het zuiden, zoals vertegenwoordigd in de voormalige Sovjet-Unie.

“Iedere natie die op het toneel van het wereldgebeuren is verschenen, heeft toestemming gekregen haar plaats op de aarde in te nemen, opdat gezien zou worden of zij het voornemen van ‘de Wachter en de Heilige’ zou vervullen.” De profetie heeft de opkomst en ondergang van de grote wereldrijken nagegaan—Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Met elk van deze, evenals met naties van geringere macht, herhaalde de geschiedenis zich. Elk had zijn tijd van beproeving, elk faalde, zijn luister verging, zijn macht week, en zijn plaats werd door een ander ingenomen....

“Uit de opkomst en ondergang van volken, zoals die op de bladzijden van de Heilige Schrift duidelijk worden voorgehouden, moeten zij leren hoe waardeloos louter uitwendige en wereldse heerlijkheid is. Babel, met al zijn macht en zijn pracht, zoals onze wereld die sindsdien nooit meer heeft aanschouwd,—macht en pracht die de mensen van die tijd zo vast en duurzaam toeschenen,—hoe volkomen is het vergaan! Als ‘de bloem van het gras’ is het vergaan. Zo vergaat alles wat God niet tot grondslag heeft. Alleen datgene wat met Zijn voornemen verbonden is en Zijn karakter tot uitdrukking brengt, kan standhouden. Zijn beginselen zijn de enige bestendige dingen die onze wereld kent.” Education, 177, 184.

De verzen elf en twaalf duiden de laatste opkomst en val van de koning van het zuiden aan, voorgesteld door Rusland. De verzen dertien tot en met vijftien duiden de laatste opkomst en val van de Verenigde Staten aan. Het gehele profetische relaas van hoofdstuk elf is opgebouwd op de structuur van de opkomst en val van koninkrijken. De student van de profetie moet met dit feit rekening houden, wil hij enige mogelijkheid hebben de profetische boodschap van hoofdstuk elf recht te verdelen.

Het fundamentele perspectief van Daniël hoofdstuk elf is dat het bestaat uit herhaalde illustraties van de opkomst en val van koninkrijken. Wanneer zuster White verklaarde: “So perished the Medo-Persian kingdom, and the kingdoms of Grecia and Rome,” identificeert zij “Grecia” als de

draak, “Rome” als het beest en “Medo-Persia” als de valse profeet. Zij identificeert de uiteindelijke opkomst en val van het laatste aardse koninkrijk, dat bestaat uit de draak, het beest en de valse profeet, die hun opkomst beginnen bij de zondagswet en de wereld naar Armageddon voeren ter vervulling van Openbaring 16:12–21. Zij richt Gods volk op “the rise and fall of nations as made plain in the pages of Holy Writ” als het perspectief dat moet worden gehanteerd om “te leren hoe waardeloos louter uiterlijke en wereldse heerlijkheid is.”

De reden waarom wij moeten „leren hoe waardeloos louter uiterlijke en wereldse heerlijkheid is”, is om des te beter te begrijpen dat alles vergaat „wat God niet tot fundament heeft”. Het is daarom een kwestie van leven of dood God wel of niet als uw fundament te hebben. Vanuit dat punt in de ontwikkeling van de gedachte omschrijft Zuster White vervolgens wat het betekent God als uw fundament te hebben, wanneer zij verklaart: „Alleen datgene wat met Zijn voornemen verbonden is en Zijn karakter tot uitdrukking brengt, kan standhouden.” Zij heeft zojuist uitgelegd dat alles wat niet op Gods fundament rust, vergaat, en dat een tweevoudige maatstaf voor wat op het fundament gebouwd is, bestaat in de vraag of iets „met Zijn voornemens verbonden is” en of het „Zijn karakter tot uitdrukking brengt”. Zijn karakter is Zijn fundament.

Dan verklaart zij in de slotzin van de alinea dat „Zijn beginselen de enige standvastige dingen zijn die onze wereld kent.” Gods karakter is Zijn beginselen, en Zijn beginselen brengen Zijn karakter tot uitdrukking. De wijze waarop de mensheid zich verhoudt tot God als het fundament van alle dingen is een kwestie van leven of dood. Ik stel dat de fundamentele structuur van Daniël hoofdstuk elf is opgebouwd op het relaas van de opkomst en ondergang van koninkrijken. Er is een passage waarin de inspiratie ons inlicht over een juiste wijze van studie.

„Er is een bestudering van de geschiedenis die niet veroordeeld moet worden. De gewijde geschiedenis was een van de vakken in de scholen der profeten. In het verslag van Zijn handelingen met de volken werden de voetstappen van Jehovah nagevolgd. Zo behoren ook wij heden de handelingen van God met de volken der aarde te overwegen. Wij moeten in de geschiedenis de vervulling der profetie zien, de werkingen der Voorzienigheid in de grote hervormingsbewegingen bestuderen en de voortgang der gebeurtenissen verstaan in het bijeenbrengen der volken voor het laatste conflict van de grote strijd.” *The Ministry of Healing*, 441.

Een geheiligde bestudering van de geschiedenis wordt gekenmerkt door de studie van Gods handelen met de volken der aarde, evenals van Gods voorzienige leiding in Zijn hervormingsbewegingen; aldus omvat een geheiligde geschiedenis een uiterlijke en innerlijke onderzoekslijn. Het doel van het gebruik van de geschiedenis ter bevestiging van Gods profetisch Woord is die profetische geschiedenis aan te wenden om „de voortgang der gebeurtenissen te verstaan in de samenroeping van de volken voor het laatste conflict van de grote strijd.” De voorgaande alinea van zuster White was ontleend aan een zeer verlichte uiteenzetting over de noodzaak een profetisch model van de heilige geschiedenis op te bouwen, dat gegrond is op de fundamentele structuur die wordt voorgesteld in de „opkomst en ondergang” van koninkrijken.

“Als voorbereiding op christelijk werk achten velen het noodzakelijk zich een uitgebreide kennis van historische en theologische geschriften eigen te maken. Zij veronderstellen dat deze

kennis hun tot hulp zal zijn bij het onderwijzen van het evangelie. Maar hun moeizame bestudering van de meningen van mensen strekt veeleer tot verzwakking van hun bediening dan tot haar versterking. Wanneer ik bibliotheken zie die gevuld zijn met omvangrijke boekdelen vol historische en theologische geleerdheid, denk ik: Waarom geld uitgeven voor wat geen brood is? Het zesde hoofdstuk van Johannes zegt ons meer dan in dergelijke werken te vinden is. Christus zegt: 'Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.' 'Ik ben het levende Brood, dat uit de hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in eeuwigheid leven.' 'Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.' 'De woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven.' Johannes 6:35, 51, 47, 63."

„Er is een bestudering van de geschiedenis die niet veroordeeld behoort te worden. Gewijde geschiedenis was een van de studievakken in de scholen van de profeten. In het verslag van Zijn handelingen met de volken werden de voetstappen van Jehovah nagegaan. Zo dienen ook wij heden de handelingen van God met de volken der aarde te overwegen. Wij moeten in de geschiedenis de vervulling van de profetie zien, de werkingen van de Voorzienigheid in de grote hervormingsbewegingen bestuderen, en het verloop der gebeurtenissen begrijpen in het bijeenbrengen van de volken voor het laatste conflict van de grote strijd.

„Zulk een studie zal ruime, alomvattende inzichten in het leven geven. Zij zal ons helpen iets te verstaan van zijn betrekkingen en afhankelijkheden, hoe wonderbaarlijk wij in de grote broederschap van maatschappij en volken met elkander verbonden zijn, en in hoe grote mate de onderdrukking en vernedering van één lid verlies voor allen betekent.

„Maar de geschiedenis, zoals zij gewoonlijk wordt bestudeerd, houdt zich bezig met de prestaties van de mens, zijn overwinningen in de strijd, zijn succes in het verwerven van macht en grootheid. Gods handelen in de aangelegenheden van de mensen wordt uit het oog verloren. Weinigen bestuderen de verwezenlijking van Zijn voornemen in de opkomst en ondergang van naties."

“En, in grote mate, is de theologie, zoals zij bestudeerd en onderwezen wordt, slechts een verslag van menselijke speculatie, dat alleen dient om 'de raad te verduisteren met woorden zonder kennis.' Al te vaak is het motief bij het vergaren van deze vele boeken niet zozeer een verlangen om voedsel voor verstand en ziel te verkrijgen, als wel een eerezucht om met filosofen en theologen vertrouwd te raken, een verlangen om het christendom aan het volk voor te stellen in geleerde termen en stellingen.

„Niet alle geschreven boeken kunnen dienen tot het doel van een heilig leven. 'Leert van Mij', zei de grote Leraar, 'neemt Mijn juk op u', 'leert Mijn zachtmoedigheid en nederigheid.' Uw intellectuele hoogmoed zal u niet helpen in het verkeer met zielen die omkomen bij gebrek aan het brood des levens. Door uw bestudering van deze boeken staat u toe dat zij de plaats innemen van de praktische lessen die u van Christus zoudt moeten leren. Met de uitkomsten van deze studie wordt het volk niet gevoed. Zeer weinig van het onderzoek dat het verstand zo vermoeit, verschaft datgene wat iemand zal helpen een succesvol arbeider voor zielen te zijn."

De Heiland kwam „om het evangelie aan de armen te verkondigen.” Lukas 4:18. In Zijn onderwijs gebruikte Hij de eenvoudigste bewoordingen en de duidelijkste beelden. En er wordt gezegd dat „de schare Hem gaarne hoorde.” Markus 12:37. Degenen die ernaar streven Zijn werk voor deze tijd te doen, hebben een dieper inzicht nodig in de lessen die Hij heeft gegeven.

“De woorden van de levende God vormen de hoogste van alle opvoeding. Degenen die de mensen dienen, moeten eten van het brood des levens. Dit zal hun geestelijke kracht geven; dan zullen zij voorbereid zijn om aan alle klassen van mensen dienst te verlenen.” *The Ministry of Healing*, 441–443.

Zuster White verduidelijkt voorts dat het ware beginsel van de geschiedkundige studie hierin bestaat dat men de werking van Gods macht erkent in het aanstellen van koningen en het afzetten van koningen op grond van de keuzes van de koning.

“In de geschiedenis van de volken kan de bestudeerder van Gods woord de letterlijke vervulling van de goddelijke profetie aanschouwen. Babel, ten slotte verbrijzeld en gebroken, ging voorbij, omdat zijn heersers zich in hun voorspoed als onafhankelijk van God hadden beschouwd en de heerlijkheid van hun koninkrijk aan menselijk kunnen hadden toegeschreven. Het Medo-Perzische rijk werd getroffen door de toorn van de hemel, omdat daarin Gods wet met voeten was getreden. De vreze des Heren had geen plaats gevonden in de harten van de overgrote meerderheid van het volk. Goddeloosheid, godslastering en verdorvenheid overheersten. De koninkrijken die volgden, waren nog verachtelijker en verdorvener; en zij zonken steeds dieper en dieper op de schaal van morele waarde.

„De macht die door elke heerser op aarde wordt uitgeoefend, is door de Hemel verleend; en van zijn gebruik van de aldus geschonken macht hangt zijn voorspoed af. Tot ieder klinkt het woord van de goddelijke Wachter: ‘Ik heb u omgord, hoewel gij Mij niet hebt gekend.’ Jesaja 45:5. En voor ieder zijn de woorden die oudtijds tot Nebukadnezar werden gesproken, de levensles: ‘Breek met uw zonden door gerechtigheid te betrachten, en met uw ongerechtigheden door barmhartigheid te bewijzen aan de armen; misschien zal er verlenging van uw rust zijn.’ Daniël 4:27.”

„Deze dingen te verstaan,—te verstaan dat ‘gerechtigheid een volk verhoogt;’ dat ‘de troon door gerechtigheid bevestigd wordt’ en ‘door barmhartigheid staande gehouden;’ te erkennen hoe deze beginselen zich uitwerken in de openbaring van de macht van Hem die ‘koningen afzet en koningen aanstelt,’—dit is de filosofie van de geschiedenis verstaan. Spreuken 14:34; 16:12; 20:28; Daniël 2:21.

„Alleen in het Woord van God wordt dit duidelijk uiteengezet. Hier wordt getoond dat de kracht van naties, evenals die van individuen, niet gelegen is in de kansen of voorzieningen die hen onaantastbaar schijnen te maken; zij is niet gelegen in hun geroemde grootheid. Zij wordt afgemeten aan de trouw waarmee zij Gods voornemen vervullen.” *Prophets and Kings*, 501, 502.

Het thema in de verzen elf en twaalf is de opkomst en ondergang van de koning van het zuiden, maar nog belangrijker is dat deze verzen de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend markeren, evenals de tweede van drie beproevingen die ten tijde van het einde in 1989 begonnen,

zoals voorgesteld in vers tien.

Die verzegeling wordt uitgebeeld door Daniël in de leeuwenkuil, de drie waardigen in de vurige oven, Daniël en de drie waardigen die bidden om Nebukadnezars droom van het beeld van de beesten in hoofdstuk twee te verstaan, Daniël die in hoofdstuk negen het gebed van Leviticus zesentwintig bidt, de wijzen die de toename van kennis verstaan, Jozua van wie de zonde wordt weggenomen in Zacharia hoofdstuk drie, Zerubbabel in hoofdstuk vier, Jozef die de tweede heerser in Egypte wordt, de discipelen die zich gedurende tien dagen in de opperzaal bevinden in afwachting van Pinksteren, de Millerieten op de kampbijeenkomst te Exeter, Lazarus die bij de Triomfantelijke Intocht de stoet aanvoert, en de honderd vierenveertigduizend in Openbaring hoofdstuk zeven.

Vers elf kwam in 2014, bij het uitbreken van de Oekraïense oorlog, en in juli 2023 begon de visuele toets, waarin Gods volk „wit gemaakt” wordt. De vijfde regel in hoofdstuk elf omvat de verzen dertien tot en met vijftien.

Overzicht van de vijfde lijn

Want de koning van het noorden zal terugkeren en een menigte op de been brengen, groter dan de vorige; en hij zal na verloop van enige jaren stellig komen met een groot leger en met veel rijkdommen. En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de rovers van uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen, maar zij zullen vallen. Zo zal de koning van het noorden komen, een wal opwerpen en de sterkst versterkte steden innemen; en de strijdkrachten van het zuiden zullen geen standhouden, noch zijn uitgelezen volk, en er zal geen kracht zijn om stand te houden. Daniël 11:13–15.

Deze verzen werden vervuld in 200 v.Chr. en zij duiden op de Slag bij Panium, met inbegrip van de tegenover elkaar staande koningen en hun bondgenootschappen; tevens vormen de verzen het punt in de geschiedenis waarop het heidense Rome zich voor het eerst deed gelden in de geschiedenis van Daniël elf. De verzen omvatten de laatste opkomst en val van het zesde koninkrijk van de bijbelse profetie, maar ook de bijbelse geschiedenis van Christus' bezoek aan Caesarea Filippi, waar Petrus de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend lokaliseert. Deze geschiedenis is een voorafbeelding van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend met de komst van de derde van de drie beproevingen van hoofdstuk twaalf, bestaande in het “gereinigd, wit gemaakt en beproefd” worden.

Deze drie verzen leiden naar vers zestien, waarin de zondagwet in de Verenigde Staten wordt uitgebeeld. Toen de campmeeting te Exeter op 17 augustus 1844 eindigde, brachten de wijze maagden in zesenzestig dagen de boodschap van de Middernachtsroep over de oostelijke zeekust van de Verenigde Staten. Er is een periode waarin alle maagden ontwaken en één klasse geen olie heeft, met alles wat daardoor wordt aangeduid. Toen Simons Barjona's naam werd veranderd in Petrus, wordt het verzegelen van de honderdvierenveertigduizend gemarkeerd. Vanaf dat moment begon Jezus de discipelen te onderwijzen over de gebeurtenissen die met het kruis verbonden zijn.

Het kruis is een symbool van het einde van de genadetijd, en William Miller, die was voorgesteld door Johannes de Doper, die op zijn beurt was voorgesteld door Elia, werd verwekt om de „gebeurtenissen die samenhangen met het einde van de genadetijd” voor te stellen, zoals zowel Johannes de Doper als Elia deden. Johannes verwoordde het aldus.

Maar toen hij velen van de Farizeeën en Sadduceeën naar zijn doop zag komen, zei hij tot hen: Adderengebroid, wie heeft u gewaarschuwd te vluchten voor de toekomende toorn? Mattheüs 3:7.

Elia zei het op deze wijze.

En Achab maakte een gewijd woud; en Achab deed meer om de HEERE, de God van Israël, tot toorn te verwekken dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren. In zijn dagen bouwde Hiël, de Betheliet, Jericho; op Abiram, zijn eerstgeborene, legde hij daarvan het fundament, en op zijn jongste zoon Segub richtte hij de poorten daarvan op, overeenkomstig het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door Jozua, de zoon van Nun. En Elia, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waar de HEERE, de God van Israël, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, er zal deze jaren geen dauw noch regen zijn, tenzij naar mijn woord. 1 Koningen 16:33–17:1.

Sprekend over het werk van William Miller als een hedendaagse hervormer, verklaarde zuster White:

„Het was noodzakelijk dat de mensen zich bewust werden van hun gevaar; dat zij werden opgewekt om zich voor te bereiden op de plechtige gebeurtenissen die verbonden zijn met het einde van de genadetijd.” *The Great Controversy*, 310.

De laatste zes verzen van Daniël elf vertegenwoordigen de „gebeurtenissen die samenhangen met het sluiten van de genadetijd”. Die gebeurtenissen werden ten tijde van het einde in 1989 ontzegd, en zij werden duidelijk geopenbaard.

„Vóór Zijn kruisiging legde de Heiland Zijn discipelen uit dat Hij ter dood gebracht zou worden en uit het graf zou opstaan, en engelen waren aanwezig om Zijn woorden in verstand en hart te prenten. Maar de discipelen zagen uit naar tijdelijke verlossing van het Romeinse juk, en zij konden de gedachte niet verdragen dat Hij in wie al hun hoop zich concentreerde, een smadelijke dood zou lijden. De woorden die zij zich hadden moeten herinneren, werden uit hun gedachten verbannen; en toen de tijd van beproeving kwam, trof die hen onvoorbereid aan. De dood van Jezus vernietigde hun hoop evenzeer alsof Hij hen niet van tevoren had gewaarschuwd. Zo wordt in de profetieën de toekomst even duidelijk voor ons geopend als zij door de woorden van Christus voor de discipelen werd geopend. De gebeurtenissen die samenhangen met het einde van de genadetijd en het werk van voorbereiding op de tijd der benauwdheid, worden duidelijk uiteengezet. Maar menigten hebben van deze belangrijke waarheden niet meer begrip dan wanneer zij nooit geopenbaard waren. Satan waakt om elke indruk weg te nemen die hen wijs zou maken tot zaligheid, en de tijd der benauwdheid zal hen onvoorbereid aantreffen.” *The Great Controversy*, 595.

Het was te Caesarea Filippi, dat Panium is, namelijk in de verzen dertien tot en met vijftien, waar Christus Zijn discipelen begon te onderwijzen aangaande het kruis, en aldus de geschiedenis van de kampbijeenkomst te Exeter tot 22 oktober 1844 voorafschaduwde. Aan het begin van de hervormingsbeweging van de honderd vierenveertigduizend werden de „gebeurtenissen in verband met het sluiten van de genadetijd” ontzegd, en aan het einde van de beweging van de honderd vierenveertigduizend worden de „gebeurtenissen in verband met het sluiten van de genadetijd” ontzegd binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig.

„Heden vestigen, in de geest en kracht van Elia en van Johannes de Doper, boodschappers die door God zijn aangesteld de aandacht van een wereld die het oordeel tegemoetgaat op de plechtige gebeurtenissen die weldra zullen plaatsvinden in verband met de laatste uren van de genadetijd en de verschijning van Christus Jezus als Koning der koningen en Heer der heren.” Prophets and Kings, 715, 716.

De „gebeurtenissen die verband houden met het einde van de genadetijd” zijn de gebeurtenissen die worden onthuld in de verborgen geschiedenis van vers veertig. In Zacharia hoofdstuk drie worden de slottonelen van het onderzoekend oordeel uitgebeeld. De Inspiratie verbindt het getuigenis van Zacharia met hen die in Ezechiël hoofdstuk negen verzegeld worden.

„Het volk van God zucht en schreit over de gruwelen die in het land bedreven worden. Met tranen waarschuwen zij de goddelozen voor het gevaar waarin zij verkeren door de goddelijke wet met voeten te treden, en met onuitsprekelijke droefheid verootmoedigen zij zich voor de Heere vanwege hun eigen overtredingen. De goddelozen bespotten hun droefheid, maken hun ernstige oproepen belachelijk en honen wat zij hun zwakheid noemen. Maar de smart en verootmoediging van Gods volk zijn een onmiskenbaar bewijs dat zij de kracht en adel van karakter herwinnen die ten gevolge van de zonde verloren zijn gegaan. Juist omdat zij nader tot Christus komen en hun ogen gevestigd zijn op Zijn volmaakte reinheid, onderscheiden zij zo helder de buitengewone zondigheid van de zonde. Hun berouw en zelfvernedering zijn in Gods oog oneindig veel aannemelijker dan de zelfgenoegzame, hoogmoedige geest van hen die geen reden zien om te klagen, die de nederigheid van Christus verachten en volmaaktheid claimen terwijl zij Gods heilige wet overtreden. Zachtmoedigheid en nederigheid van hart zijn de voorwaarden voor kracht en overwinning. De kroon der heerlijkheid wacht hen die zich neerbuigen aan de voet van het kruis. Zalig zijn deze treurende, want zij zullen vertroost worden.

„De getrouwen, de biddenden, zijn als het ware met God ingesloten. Zijzelf weten niet hoe veilig zij beschut zijn. Door Satan voortgedreven zoeken de heersers van deze wereld hen te vernietigen; maar indien hun ogen geopend konden worden, zoals de ogen van Elisa's knecht te Dothan werden geopend, dan zouden zij de engelen Gods rondom hen gelegd zien, die door hun glans en heerlijkheid de machten der duisternis in bedwang houden.

„Terwijl het volk van God zijn zielen voor Hem verootmoedigt en pleit om reinheid van hart, wordt het bevel gegeven: 'Doe hun de vuile klederen uit'; en de bemoedigende woorden worden gesproken: 'Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u feestklederen aantrekken.' Het smetteloze gewaad van Christus' gerechtigheid wordt gelegd op

de beproefde, verzochte, doch getrouwe kinderen van God. Het verachte overblijfsel wordt bekleed met heerlijke gewaden, om nooit meer verontreinigd te worden door de verdorvenheden van de wereld. Hun namen blijven behouden in het boek des levens van het Lam, opgetekend onder de getrouwen van alle eeuwen. Zij hebben de listen van de verleider weerstaan; zij zijn door het gebrul van de draak niet afgebracht van hun trouw. Nu zijn zij voor eeuwig veilig voor de aanslagen van de verzoeker. Hun zonden worden overgedragen op de veroorzaker van de zonde. En het overblijfsel wordt niet alleen vergeven en aangenomen, maar ook geëerd. ‘Een reine tulband’ wordt op hun hoofden gezet. Zij zullen zijn als koningen en priesters voor God. Terwijl Satan zijn beschuldigingen inbracht en deze schare trachtte te verdelgen, gingen heilige engelen, onzichtbaar, heen en weer, terwijl zij op hen het zegel van de levende God aanbrachten. Dezen zijn het die met het Lam op de berg Sion staan, met de naam van de Vader op hun voorhoofden geschreven. Zij zingen het nieuwe lied voor de troon, dat lied dat niemand kan leren dan de honderd vierenveertigduizend, die van de aarde verlost zijn. ‘Dezen zijn het die het Lam volgen, waar Het ook heengaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen, als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn zonder vlek voor de troon van God.’”

„Nu wordt de volledige vervulling bereikt van die woorden van de Engel: ‘Hoor nu, o Jozua, hogepriester, gij en uw metgezellen die vóór u zitten; want zij zijn mannen tot een teken; want zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit, doen komen.’ Christus wordt geopenbaard als de Verlosser en Bevrijder van Zijn volk. Nu zijn de overgeblevenen inderdaad ‘mannen tot een teken’, daar de tranen en vernedering van hun pelgrimstocht plaatsmaken voor vreugde en eer in de tegenwoordigheid van God en het Lam. ‘Te dien dage zal de Spruit des HEEREN tot sieraad en tot heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot voortreffelijkheid en tot luister voor hen die van Israël ontkomen zijn. En het zal geschieden, dat wie in Sion is overgebleven en wie in Jeruzalem is gelaten, heilig genoemd zal worden, een ieder die onder de levenden te Jeruzalem opgeschreven is.’” Testimonies, deel 5, 474–476.

De honderd vierenveertigduizend in het boek Openbaring zijn de groep van Ezechiël die „verzegeld” worden terwijl zij „zuchten en kermen” over de gruwelen die in het land zijn. Zij worden verzegeld wanneer hun het kleed van Christus’ gerechtigheid en de sierlijke tulband wordt gegeven, die de „koningen en priesters” van Petrus vertegenwoordigt, die eens niet het volk van God waren, maar nu het volk van God zijn geworden.

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds geen ontferming verkregen hadt, maar nu ontferming verkregen hebt. Geliefden, ik vermaan u als vreemdelingen en bijwoners, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke strijd voeren tegen de ziel; en houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen, opdat zij, waarin zij kwalijk van u spreken als van kwaaddoeners, uit de goede werken die zij in u opmerken, God verheerlijken mogen in de dag der bezoeking. 1 Petrus 2:9–12.

Nu dan, indien gij naarstiglijk naar Mijn stem zult horen en Mijn verbond bewaren, zo zult gij Mij een bijzonder eigendom zijn boven alle volken; want de ganse aarde is de Mijne. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die gij tot de kinderen Israëls spreken zult. Exodus 19:5, 6.

“In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zal Gods verbond met zijn geboden onderhoudende volk worden vernieuwd. ‘Te dien dage zal Ik voor hen een verbond sluiten met de dieren van het veld, met de vogels des hemels en met de kruipende dieren van de aardbodem; en Ik zal boog en zwaard en krijg van de aarde verbreken, en Ik zal hen veilig doen nederliggen. En Ik zal u Mij tot bruid werven voor eeuwig; ja, Ik zal u Mij tot bruid werven in gerechtigheid en in recht, in goedertierenheid en in barmhartigheden. Ja, Ik zal u Mij tot bruid werven in trouw; en gij zult de Here kennen.’

“En het zal geschieden te dien dage: Ik zal horen, spreekt de HEERE; Ik zal de hemel horen, en die zal de aarde horen; en de aarde zal het koren, de wijn en de olie horen; en die zullen Jizreël horen. En Ik zal haar Mij zaaien in de aarde; en Ik zal Mij ontfermen over haar die geen ontferming verkregen had; en Ik zal tot hen die Mijn volk niet waren, zeggen: Gij zijt Mijn volk; en zij zullen zeggen: Gij zijt mijn God.’ Hosea 2:14–23.”

“Te dien dage, ... zal het overblijfsel van Israël en wie van het huis van Jakob ontkomen zijn, ... in waarheid steunen op de HEERE, de Heilige Israëls.’ Jesaja 10:20. Uit ‘alle natie, en geslacht, en taal, en volk’ zullen er zijn die blijmoedig gehoor zullen geven aan de boodschap: ‘Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid; want de ure Zijns oordeels is gekomen.’ Zij zullen zich afkeren van iedere afgod die hen aan deze aarde bindt, en zullen ‘Hem aanbidden Die de hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.’ Zij zullen zich van iedere verstrikking bevrijden en voor de wereld staan als gedenktekenen van Gods barmhartigheid. Gehoorzaam aan iedere goddelijke eis zullen zij door engelen en door mensen worden erkend als degenen die ‘de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren.’ Openbaring 14:6–7, 12.”

“Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger de maaier zal inhalen, en de druiventreder hem die zaad zaait; en de bergen zullen druipen van zoete wijn, en al de heuvelen zullen wegsmelten. En Ik zal de gevangenschap van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen; zij zullen wijngaarden planten en de wijn daarvan drinken; ook zullen zij tuinen aanleggen en de vrucht daarvan eten. En Ik zal hen in hun land planten, en zij zullen niet meer uitgerukt worden uit hun land dat Ik hun gegeven heb, spreekt de HEERE, uw God. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Het is duidelijk dat vanaf het moment waarop de laatste uitverkoren generatie van de honderdvierenveertigduizend wordt verzegeld, er nog steeds heidenen zijn die tijdens de dag van de bezoeking van de heiden door de levenswandel van de honderdvierenveertigduizend kunnen worden beïnvloed.

“Menselijke kracht en menselijk vermogen hebben de gemeente van God niet gevestigd, en evenmin kunnen zij haar vernietigen. Niet op de rots van menselijke sterkte, maar op Christus Jezus, de Rots der eeuwen, is de gemeente gegrondvest, ‘en de poorten der hel zullen haar niet

overweldigen.’ Mattheüs 16:18. De tegenwoordigheid van God verleent standvastigheid aan Zijn zaak. ‘Vertrouwt niet op prinsen, noch op des mensen kind,’ is het woord dat tot ons komt. Psalm 146:3. ‘In stilheid en in vertrouwen zal uw sterkte zijn.’ Jesaja 30:15. Gods heerlijk werk, gegrond op de eeuwige beginselen van het recht, zal nooit tenietgaan. Het zal voortgaan van kracht tot kracht, ‘niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.’ Zacharia 4:6.”

“De belofte: ‘De handen van Zerubbabel hebben het fundament van dit huis gelegd; zijn handen zullen het ook voltooiën,’ werd letterlijk vervuld. Vers 9. ‘De oudsten der Joden bouwden, en zij hadden voorspoed door de profetie van de profeet Haggai en Zacharia, de zoon van Iddo. En zij bouwden, en voltooiden het, overeenkomstig het bevel van de God van Israël, en overeenkomstig het bevel van Kores, en Darius, en Artaxerxes, koning van Perzië. En dit huis werd voltooid op de derde dag van de maand Adar [de twaalfde maand], in het zesde jaar van de regering van koning Darius.’ Ezra 6:14, 15.” Profeten en Koningen, 595, 596.

Verzen dertien tot en met vijftien beelden de profetische gebeurtenissen uit die leiden tot het einde van de genadetijd voor sabbatswaarnemers bij de zondagswet. Zij vertegenwoordigen tevens de derde van drie stappen in vers tien van Daniël twaalf. Vers tien is de „reiniging”, de verzen elf en twaalf vertegenwoordigen het „wit gemaakt worden” en de verzen dertien tot en met vijftien vertegenwoordigen de lakmoesproef waarin de sabbatsonderhoudende maagden „beproefd” worden.

De innerlijke boodschap in het boek Daniël wordt voorgesteld door het visioen aan de rivier de Ulai in de hoofdstukken zeven tot en met negen, en de uiterlijke boodschap wordt voorgesteld door het visioen aan de rivier de Hiddekel in de hoofdstukken tien tot en met twaalf. Hoofdstuk twaalf is het hoogtepunt van zowel de innerlijke als de uiterlijke visioenen, en het presenteert de wijze waarop Christus de honderdvierendertigduizend opricht en reinigt. De verzen tien tot en met zestien vertegenwoordigen de verborgen geschiedenis van vers veertig vanaf 1989 tot aan de zondagswet van vers eenenveertig en zestien. De verzen die in de verborgen geschiedenis passen, vertegenwoordigen de volmaakte vervulling van vers tien van hoofdstuk twaalf.

Velen zullen gereinigd, witgemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. En van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen het duizend tweehonderd en negentig dagen zijn. Zalig is hij die volhardt en komt tot duizend driehonderd vijfendertig dagen. Daniël 12:10–12.

De „wijzen” die de verzen tien tot en met zestien begrijpen en die zowel „intellectueel” als „geestelijk” verzegeld zijn, zijn degenen die de uiterlijke profetische boodschap begrijpen die wordt voorgesteld in de verborgen geschiedenis van vers veertig, en zij zijn vóór de zondagswet „intellectueel” in dat begrip bevestigd. De „wijzen” zijn degenen die door de innerlijke boodschap, voorgesteld door Openbaring hoofdstuk elf en vers elf, zijn veranderd, en zij hebben zich vóór de zondagswet in die ervaring gevestigd.

De „wijzen” zijn degenen die de „zegening” hebben ontvangen die verbonden is met het „wachten”, waarmee de honderdvierenveertigduizend worden aangeduid als degenen die de volmaakte en uiteindelijke vervulling van de tien maagden realiseren. Openbaring elf vers elf trad in juli 2023 in, en markeerde aldus de „tijd van het einde”, wanneer Daniël en Openbaring met twee getuigen aanduiden dat de vermeerdering van kennis die in juli 2023 werd ontzegeld, het verzegelingsproces van de honderdvierenveertigduizend identificeert. Elf plus elf is tweeëntwintig, wat een symbool is van de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, en degenen die het drievoudige reinigingsproces doorstaan dat de honderdvierenveertigduizend voortbrengt, worden geïdentificeerd in Daniël twaalf, vers twaalf, wat nog een handtekening van Palmoni verschaft, want twaalf maal twaalf is honderdvierenveertigduizend.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.